

יצחק כהן אורגד התמנה לפני שאיש מבין ראשי חרות לא רצה לשלם את מחיר ההתמוטטות, ובינתיים בליברלים...

הבריתה מן האחריות

ביותר במדינה מבחינה אסתטית, אינו מאפשר את מעויו של מנהיג בכיר משורותיה לתפקיד מפתח בממשלה. האימרה האנגלית, שהיכרות קרובה מביאה לבחור הודי, הולמת היטב את המצב בהנהגה הליברלית. מבחינת הליכוד כולו קיים כאן מצב קלאסי, לא בלתי נמנה, של ניטרול הודי. החרותניקים, מתוך שינאה הדדית, מבקשים להתחמק מזהותם של שרהאוצר. הליברלים, מתוך אותה הסיבה

תמיד מיפלה סמכותית מובהקת. מנחם בגין, שסימל מאז ומתמיד את רמות המנהיגות בחרות, כרח מתוצאות מדיניותו הביטחונית והכלכלית, לתוך שתיקה ריכוזית, כעצם פסיכוטית. עסקנים בתנועתו הישועו השבוע את התנהגותו של בגין לזו של מצביא מוכס, המכסה את ראשו בשמיכה, כדי שלא להתייצב לפני העוברות. המימסד השמרני בתוך חרות, שהביס את היריב הפופוליסטי רודי לוי

מילוא ויצחק שמיר רוצים לפגוע בדודי לוי. אין להם מה להפסיד מהמינוי. אם יצליח לוי, יהיה להם רווח רגיל. אם ייבשל, הם יהיו מרווח כפול...

קליינר הוסיף, ללא צל של היסוס, שכל תומכי לוי מתנגדים לכך שהוא יקבל את התפקיד. הוא לא ניסה כלל להסתיר את ציפיותיו מגורלו הצפוי של שרהאוצר, במצב הנכוח. העובדה שרונן מילוא, שניהל את המערכה המרה ורצופת ההשמצות נגד לוי במרכז חרות, עומד מחורי הרעיון למנות את לוי, הפכה אותו חשוד עוד יותר.

מילוא יודע היטב שכל שרהאוצר ייאלץ לכצע שורה ארוכה של צעדים, שישניאו אותו על הציבור, ובעיקר על שכבות המצוקה, שעליהן נשען רודי לוי. מינוי לתפקיד זה רווקא עכשיו נועד לערער את מעמדו, ולחלל סופית את המגמה הפופוליסטית בתוך חרות. גם יורם ארידור, למרות השחצנות האישית שלו, היה מייצג מובהק של הגישה הזאת. קליינר, כמו יתר אנשי לוי, רואה בארידור כוגר מובהק בדידו הוותיק. הוא התבטא שאין ספק שארידור הוא, מכמה בחינות חשובות, שעריר לעזאזל, אבל הגיע לוי.

אמר קליינר רי בצנינות: ארידור לקח את המסר של הכלכלה הנכונה יותר מדי ברצינות. מיקרה קלאסי של שיכנוע עצמי. הוא לא ניחן בחוש המידה של קודמיו ממפא"י, שידעו מתי להפסיק את כלכלת הבחירות, ולחצו על הכרסום בזמן.

לפרוק את האחריות

רונן מילוא היה גם השבוע רמות מפתח בהתרוצצות שליוותה את ההתמוטטות הכלכלית. שהגיעה לשיאה כפרשת הרוליוזיה ובהתפתחות טרות ארידור, כמקורבו של ראשי הממשלה החדש, וכעסקן בעל גישה קונספירטיבית מובהקת, עסק מילוא בשבועיים האחרונים כבעייה העיקרית, המעסיקה כיום את ראשי חרות: כיצד לפרוק מעליהם את האחריות לשואה הכלכלית שהם המיטו לא רק על המדינה, אלא גם על אורחיה כפרטים.

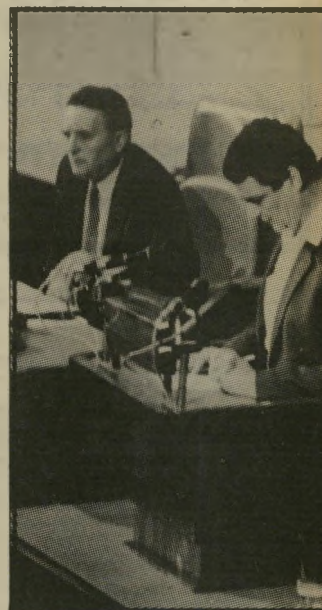
משקיפים המקורבים לראשי חרות הרליפו השבוע להעולם הזה, שמילוא ואנשיו הביעו בגלוי הירייה חרוטה על שלא קמה ממשלת אחריות לאומית. מילוא אף היה מוכן לזום שיחות חדשות עם מיפלת העבודה, כדי לחלק עימם, מבחינה פוליטית את ירושת ארידור.

בשבוע שעבר ניסה מילוא, בקהונות האופיינית לו, להחיות את הרעיון הזה, מתוך אמונה שתאונת השורה של ראשי מיפלת העבודה עשויה לרתום אותם למרכבה הכושלת של הכוס שלו, שמיר.

יצחק שמיר, שמממשלתו שרוייה במשבר עמוק כבר בימיה הראשונים (ראה הנדון), נאלץ לעבור את הביוון הסומבי של ייבוחים בתוך מיפלתו, ונגלויים בזמנים של בריחה מאחריות, שמבטיחים כבר עתה את סופה הלא מוכר של הקאריירה הפוליטית שלו, שולו, דווקא כשהוא, כביכול, בשיאה.

דבריו הנוטים של קליינר נגד שמיר ומילוא מבטאים ברורות גם את אובדן האוטוריטה בחרות, שהיתה

יום הראשון בבדיק הגדיר כתב קול ישראל את העסקנים החותרים למינוי של סגראשי הממשלה לתפקיד שרהאוצר כתומכי רודי לוי.

ארידור מצהיר אמורים כעבור שלושה ימים

מועמד לוי מירצה לסדר אותם

ההגדרה הזאת הצחיקה את ח"כ מיכאל קליינר, מראשי קבוצת לוי בתנועת החרות. קליינר אמר מפור שות להעולם הזה, שהתוכנית לשלוח את לוי לטפל בירושת יורם ארידור היא מדימה של ח"כ רונן מילוא.

במדינה הנם ממשלה אנטי-שמית

כל עוד בלבב, פנימה, נמש הדדי הומיה, ולפאתי מזרח קדימה, עין לבורסה צופיה...

אילו התבקש אנטי-שמית מן המניין לפני 100 שנה לתאר את רמותה של מדינה יהודית, אם תקום — היה מצויר את רמותה כפי שהצטיירה השבוע.

היתה זאת תמונה של מדינת-בורסה כמשבר. בכל כלי-התיקשורת נפתחו מהדורות-החדשות בידיעות על מניות, על בהלת-דולארים, על הסדרם עם הבנקים.

בימי מילחמת-הלכנון סופרו ברחבי העולם הסיפורים על החיילים היהודים בחזית. הרצים ככל כוקר אל מכשירי טלפון-השרה כדי לתת הוראות לכרוקרים שלהם, לפני שהם מודיעים לאמהותיהם שהם נותרו בחיים. עתה, מזה שבועיים, נמצאת המדינה

במערכות בלתי-פוסקת של מהומות פוליטיות-כלכליות, שבמרכון עומדת הבורסה. משקיעים קטנים באו במקום האורחים, והתרוצצו ככלוב כמו עכברים מסוממים. אילו ראו זאת חלוצי היישוב ומקימי המדינה, מברל כצנלסון ועד ואב לובטנסקי, הם היו מתהפכים בקיברותיהם. בינתיים הפכו רק לשטרות-כסף, שהפכו במהירות לפיסות-נייר חסרות-ערך. הממשלה שגרמה לכך יכלה להיחשב כאנטי-שמית, אלמלא היתה ממשלת חוקיפות הלאומית, ההוד וההדר.

הממשלה חתולים בשק

לאיש מן המועמדים לתפקיד שרהאוצר לא היתה תוכנית. המשבר יתמשך ויוביל לבחירות.

הממשלה החדשה-שישנה התחילה את דרכה במצב של התמוטטות (ראה הנדון). שלושה ימים אחרי שהצהיר שוב אמונים, התפטר שרהאוצר יורם ארידור. ההתרוצצות סביב איש התפקיד הפכה סימן נוסף למחלה. המועמדים העיקריים היו בשלב הסופי גידעון פת, שנכשל לחלוטין בתפקידו כשר התעשייה והמיסוח. בתקופת כהונתו התמוטט הייצוא, פרח הייבוא, לקתה התעשייה בשיתוק וכשל המיסוח. מתחרהו היה יצחק מודעי, אדם בלתי-ייצגי, ולפעמים (9 חמש בעמוד 9)

עצמה. מתחרים בלהט על אותו תפקיד עצמו. והזי הסיבה לעליית קרנו של ח"כ התך אורגד, שלפני חודשי חצי מעט שהותקף פיסית על-ידי חברים משולהבי-צרים במרכז חרות, מכיון שהעז למתח ביקורת על יורם ארידור. בהך אורגד הוא נץ קיצוני, כלכלן מיקצועי דרשמוני, ואיש משכיל ונעוסי-הליכות. גם הוא מאמין ביכולתו להצליח בתפקיד שרהאוצר. אך שלא בדויד לוי, אין לבהך אורגד מה להפסיד.

הוא פוליטיקאי אלמוני-חסית, המקורב לשמיר, והסולד מאז ומתמיד מהקו הפופוליסטי של לוי וארידור. אין הוא נהנה, או סובל, מהביטחון העצמי המופרז של מודעי, ומבין שמדובר במשימה קשה מאין כמות, אבל הוא מוכן בהחלט לנסות את כוחו.

כל השמות שהופרחו באוויר על-ידי מילוא ואנשיו, ובכללם זה של עוד וייצמן, נועדו לחפות על מיבצע פוליטי לא-מכוונד ביותר, שניתן לבנותו רק כבריחה פורזנית מאחריות. המועמד החדש לתפקיד הוא מוצא של חסר-ברירה. ארידור העלה את הליכוד לשילפון, אבל נראה שצליבתו הפומבית אינה מצליחה להסיח את דעת הציבור מהעובדה, שאיננה טעונה הוכחה, שהממשלה בולה — בגין, שרון, שמיר, וגם הורביץ — גרמה למצב הנוכחי במדיניותם הכלכלית והביטחונית באחד. חיים ברעם

כמרכדה-מיפלה, ושחיסל גם את חברר-לדיעה — אבל לא להתנגדות המיפלתית העכשווית — יורם ארידור, היה מאוחד השבוע בשאיפה לגולל מעליו את האחריות לאוצר המדינה ולקבור במישרד זה אויב פוליטי כלשהו.

אם ניתן, אויב הייצוני, כמו המערך, אם לאו, לפחות יריב פנימי מסובך, ברמותו של רודי לוי.

פת ואנטי-פת

מביוון שלוי הוא פיקח ריו כדי לסרב למינוי, עלתה ברצינות ההצעה לבחור ביצחק מודעי לתפקיד שרהאוצר.

מודעי רוצה מאוד בתפקיד ואינו חושש כלל מבישולו. הוא יתר אינטליגנטי מחבריו להנהגת המיפלה הליברלית, אבל גם לוקה בשיגעון-גדולות. הוא בטוח שהשעה כשרה לצעדים שמרניים-דראסטיים, ושהוא ממש נועד להציל את כלכלת-ישראל. תכן שאנשי שמיר היו שמחים לתת למודעי את המעמסה הזאת, בעיקר כדי להטיל עליו את האחריות, כבוא הזמן. למרבה האירוניה מטורפת מינוי של מודעי רווקא על-ידי חבריו למיפלה, נראה שעסקנים כמו גידעון פת חוששים שמודעי עלול באמת להצליח, אחת אי-אפשר להבין את פעילותם הבלתי-נילאית נגד המינוי. מכל מקום, המצב במיפלה הליברלית, שהיא הקבוצה הפוליטית המאוסה